

Arrest

nr. 101 232 van 19 april 2013
in de zaak RvV X / II en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 11 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2012 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 9 november 2012 elk een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem blijkt dat verzoekers' vingerafdrukken in Polen werden genomen op 25 oktober 2010.

1.2. Op 19 november 2012 worden verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van hun asielaanvraag.

1.3. Op 26 november 2012 werd aan de Poolse autoriteiten gevraagd om verzoekers terug te nemen in toepassing van artikel 16, § 1, c) van Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Pb.L. 25 februari 2003, afl. 50) (hierna: Dublin II- verordening).

1.4 De Poolse overheden lieten op 28 november 2012 aan de Dienst Vreemdelingenzaken weten in te stemmen met de verzoeken tot terugname.

1.5. Op 12 december 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van verzoekers beslissingen genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.6. De motieven van de eerste bestreden beslissing die werd genomen in hoofde van eerste verzoekster luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten S.L. (...)nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 08.11.2012 is toegekomen in België. Eén dag later, op 09.11.2012, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van de Russische Federatie te bezitten en geboren te zijn in “Belousovka” op 01.10.1955.

Uit het Eurodacverslag van 09.11.2012 blijkt dat betrokkene eerder asiel heeft gevraagd in Polen. De Poolse overheid heeft op datum van 28.11.2012 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 19.11.2012 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde dat ze eerder asiel aanvroeg in Polen. Betrokkene verklaarde verder dat ze op 21.10.2012 van Tsjetsjenië per bus naar Moskou reisde waar ze op 23.10.2012 zou zijn aangekomen. Op 23.10.2012 zou ze vanuit Moskou de trein genomen hebben naar Brest (Wit-Rusland) waar ze op 24.10.2012 aankwam. Vervolgens zou ze op 25.10.2012 vanuit Brest de trein naar Terespol in Polen genomen hebben waar ze nog dezelfde dag zou zijn aangekomen en asiel aanvroeg. Betrokkene verklaarde dat ze in het opvangcentrum van Linin verbleef. Op 06.11.2012 zou betrokkene vervolgens Polen per taxi verlaten hebben naar België waar ze op 08.11.2012 zou zijn toegekomen en één dag later op 09.11.2012 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten. Betrokkene verklaarde eveneens dat de uitkomst van haar asielaanvraag haar onbekend is.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 09.11.2012 en betrokkenes verklaringen dat ze in Polen asiel aanvroeg, werd op 26.11.2012 voor betrokkene een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 28.11.2012 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d.

28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan

dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Polen zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat de directeur in het opvangcentrum in Polen hen gezegd zou hebben dat ze daar onveilig waren omdat ze daar verraden zouden worden aan Rusland (DVZ, vraag 40). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaringen niet in het minst aannemelijk maakt, hetgeen op zijn minst van asielzoeker verwacht kan worden indien men dergelijk element inroept om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen. Betrokkene maakt derhalve op geen enkele wijze aannemelijk dat zij in Polen of in het opvangcentrum onveilig zouden zijn omdat ze verraden zouden worden aan Rusland. Indien betrokkene een vreest koestert ten opzichte van haar veiligheid in Polen, dan dient betrokkene zich met deze vrees te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten om dit kenbaar te maken en om de bevoegde Poolse autoriteiten om hulp en/of bescherming te vragen. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat zij een beroep zou hebben gedaan op de Poolse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Poolse autoriteiten haar niet zouden willen of hebben kunnen of willen helpen indien zij er een beroep op zou hebben gedaan. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Polen er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa (DVZ, vraag 36 & 37) verklaarde betrokkene dat zij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 36 & 37). Daarbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 09.11.2012 asiel aanvraag samen met haar echtgenoot S.S., haar zoon S.B. en haar verklaarde schoondochter Z.K. met diens drie minderjarige kinderen.

Met betrekking tot deze personen, dient te worden opgemerkt dat er voor elk van hen sinds 28.11.2012 eveneens een terugnameakkoord is met Polen op basis van art. 16.1.C van de Dublin-II-Verordening. Rekening houdende met de bovenstaande informatie en, is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening dan ook niet aan de orde.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 19.11.2012 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit is omdat ze gehoord heeft dat er in België wetgeving bestaat in tegenstelling tot hun land (DVZ, vraag 38). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich baseert op wat ze heeft van horen zeggen. Aan dergelijke informatie die men gehoord heeft van derden kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Bovendien maakt betrokkene evenmin aannemelijk dat België het enige land is waar, in tegenstelling tot haar land, een wetgeving zou bestaan. Het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen, zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II- Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 19.11.2012 dat ze suikerziekte heeft (DVZ, vraag 39). Echter, in het administratief dossier van

betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staakt. Met betrekking tot deze aangehaalde aandoening, met name suikerziekte, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn voor haar suikerziekte, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn derhalve geen gegronde redenen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen of dat zij zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1. C van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten."

1.7. De motieven van de tweede bestreden beslissing die werd genomen in hoofde van tweede verzoeker luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten S.S. (...) van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 08.11.2012 is toegekomen in België. Eén dag later, op 09.11.2012, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van de Russische Federatie te bezitten en geboren te zijn in "Oktyabrskoye" op 05.12.1951.

Uit het Eurodacverslag van 09.11.2012 blijkt dat betrokkene eerder asiel heeft gevraagd in Polen. De Poolse overheid heeft op datum van 28.11.2012 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.11.2012 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit eerder ergens asiel aanvraagde. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 09.11.2012 waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk asiel heeft aangevraagd in Polen. Betrokkene verklaarde vervolgens dat hij via Polen naar België reisde en dat in Polen enkel zijn vingerafdrukken werden genomen. Betrokkene verklaarde verder dat hij naar België kwam met zijn echtgenote, zijn zoon, zijn schoondochter en zijn kleinkinderen en dat zijn reispaspoort in Polen werd ingehouden. Betrokkene verklaarde verder dat hij op 22.10.2012 van Tsjetsjenië per bus naar Moskou reisde waar hij op 23.10.2012 zou zijn aangekomen. Op 23.10.2012 zou hij vanuit Moskou de trein genomen hebben naar Brest (Wit-Rusland) waar hij op 24.10.2012 aankwam. Vervolgens zou hij op 25.10.2012 vanuit Brest de trein naar Terespol in Polen genomen hebben waar hij nog dezelfde dag aankwam. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken genomen werden en zijn reispaspoort door de Poolse autoriteiten werd ingehouden maar dat hij er geen asiel gevraagd heeft. Betrokkene verklaarde verder dat hij op 06.11.2012 Polen per taxi verlaten zou hebben naar België waar hij op 08.11.2012 zou zijn toegekomen en één dag later op 09.11.2012 het statuut van vluchteling aanvraagde bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat daar waar betrokkene verklaarde dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Polen maar dat zijn vingerafdrukken er wel werden genomen en dat zijn reispaspoort door de Poolse autoriteiten werd ingehouden, uit de codering in het Eurodacverslag van 09.11.2012,

met name PL1121025080469011000/700513160H blijkt dat ervoor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering T na de landencode PL verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Polen of deze intentie in Polen niet kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Poolse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Poolse autoriteiten. De verklaring van betrokkene dat hij in Polen geen asiel heeft aangevraagd is dan ook niet aannemelijk.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 09.11.2012 waaruit blijkt dat betrokkene in Polen asiel vroeg ook al stelt betrokkene dat dit niet zo is, maar hetgeen omwille van wat hogerop werd uiteengezet niet als aannemelijk beschouwd kan worden, werd voor betrokkene op 26.11.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 28.11.2012 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.C van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten hem zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Polen zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat er hem gezegd werd dat het in Polen gevaarlijk is voor mij omdat hij er vervolgd zal worden en dat hij er gewond zal raken (DVZ, vraag 40). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaringen niet in het minst aannemelijk maakt hetgeen op zijn minst van asielzoeker verwacht kan worden indien men dergelijk element inroept om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen. Betrokkene maakt bovendien op geen enkele wijze dat aannemelijk dat hij in Polen vervolgd zal worden, laat staan dat hij aantoonst door wie hij er vervolgd zal worden. Bovendien blijkt uit de verklaring van betrokkene dat men hem dit gezegd zou hebben. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Bovendien heeft betrokkene dit, zo blijkt, van horen zeggen. Aan dergelijke informatie die men heeft van horen zeggen, kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Betrokkene maakt bovendien op geen enkele wijze aannemelijk dat de aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen overdracht naar Polen verband houden met redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten. Indien betrokkene bovendien een vrees zou koesteren dat hij in Polen vervolgd zouden worden of dat hij er gewond zal raken, dan dient betrokkene zich met deze vrees te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten om dit kenbaar te maken en om de bevoegde Poolse autoriteiten om hulp en/of bescherming te vragen. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij een beroep zou hebben gedaan op de Poolse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Poolse autoriteiten hem niet zouden hebben willen of hebben kunnen helpen indien hij er een beroep op zou hebben gedaan. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden

vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Polen er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa (DVZ, vraag 36 & 37) verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 36 & 37). Daarbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 09.11.2012 asiel aanvraag samen met zijn echtgenote S.L., zijn zoon S.B. en zijn verklaarde schoondochter Z.K. en diens drie minderjarige kinderen. Met betrekking tot deze personen, dient te worden opgemerkt dat er voor elk van hen sinds 28.11.2012 eveneens een terugnameakkoord is met Polen op basis van art. 16.1.C van de Dublin-II-Verordening. Rekening houdende met de bovenstaande informatie en, is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening dan ook niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.11.2012 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit is om omdat hij zo ver mogelijk van Rusland wilde zijn en dat hij denk dat ze in België veilig zijn (DVZ, vraag 38). Met betrekking tot deze verklaring dient echter te worden opgemerkt het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Zoals hogerop reeds werd aangehaald is Polen een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten hem zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.11.2012 dat hij rugproblemen heeft (DVZ, vraag 39). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staakt. Met betrekking tot deze rugproblemen, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn voor zijn rugproblemen, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen in het administratief dossier van

betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1. C van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.

Een terugkeer naar Polen kan indien gewenst door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden."

1.8. De motieven van de derde bestreden beslissing die werd genomen in hoofde van verzoekers' zoon S.B. luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten S.B. geboren te Argun, op (in) 17.07.1985 van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 08.11.2012 is toegekomen in België. Eén dag later, op 09.11.2012, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van de Russische Federatie te bezitten en geboren te zijn in "Argun" op 17.07.1985.

Uit het Eurodacverslag van 09.11.2012 blijkt dat betrokkene eerder asiel heeft gevraagd in Polen. De Poolse overheid heeft op datum van 28.11.2012 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.11.2012 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder asiel aanvraag in Polen. Betrokkene verklaarde dat hij op 21.10.2012 van Tsjetsjenië per bus naar Moskou reisde waar hij op 22.10.2012 zou zijn aangekomen. Op 22.10.2012 zou hij vanuit Moskou de trein genomen hebben naar Brest (Wit-Rusland) waar hij op 24.10.2012 aankwam. Vervolgens zou hij op 25.10.2012 vanuit Brest de trein naar Terespol in Polen genomen hebben waar ze hij dezelfde dag zou zijn aangekomen en asiel aanvraag. Betrokkene verklaarde dat hij in het opvangcentrum van Linin verbleef. Op 06.11.2012 zou betrokkene vervolgens Polen per taxi verlaten hebben naar België waar hij op 08.11.2012 zou zijn toegekomen en één dag later op 09.11.2012 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten. Betrokkene verklaarde eveneens dat de uitkomst van zijn asielaanvraag hem onbekend is.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 09.11.2012 en de verklaringen van betrokkene dat hij in Polen asiel vroeg, werd voor betrokkene op 26.11.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 28.11.2012 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.C van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951

ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten hem zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Polen zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat het in Polen gevaarlijk is voor hen om daar te verblijven (DVZ, vraag 40). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaringen niet in het minst aannemelijk maakt hetgeen op zijn minst van asielzoeker verwacht kan worden indien men dergelijk element inroept om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen. Betrokkene maakt bovendien op geen enkele wijze dat deze verklaarde "on"-veiligheid verband houdt met redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten. Derhalve kan deze opgegeven reden niets als gerechtvaardigd beschouwd worden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen. Indien betrokkene zich in Polen bovendien niet veilig zou voelen, dan dient betrokkene zich met dit onveiligheidsgevoel te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten om dit kenbaar te maken en om de bevoegde Poolse autoriteiten om hulp en/of bescherming te vragen. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij een beroep zou hebben gedaan op de Poolse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Poolse autoriteiten hem niet zouden willen of hebben kunnen helpen indien hij er een beroep op zou hebben gedaan. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Polen er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa (DVZ, vraag 36 & 37) verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 36 & 37). Daarbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 09.11.2012 asiel aanvroeg samen met zijn ouders S.S. en S.L. en met zijn verklaarde schoonzus Z.K. en diens drie minderjarige kinderen. Met betrekking tot deze personen dient te worden opgemerkt dat er voor elk van hen sinds 28.11.2012 eveneens een terugnameakkoord is met Polen op basis van art. 16.1.C van de Dublin-II-Verordening. Rekening houdende met de bovenstaande informatie en, is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening dan ook niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.11.2012 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit is omdat België de meest veilige plaats is voor hen om te verblijven (DVZ, vraag 38). Met betrekking tot deze verklaring dient echter te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaring niet aannemelijk maakt en al evenmin aantoonst dat België voor hen het meest veilige land zou zijn. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden

vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.11.2012 dat hij gezond is (DVZ, vraag 39). Er zijn verder geen gegronde redenen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen of dat hij zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.C van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.

Een terugkeer naar Polen kan indien gewenst door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden."

1.9. De motieven van de vierde bestreden beslissing die werd genomen in hoofde van Z.K., schoondochter van verzoekers, luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten Z.K. (...) van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 08.11.2012 is toegekomen in België. Eén dag later, op 09.11.2012, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van de Russische Federatie te bezitten en geboren te zijn in "Argun" op 14.08.1983.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 19.11.2012 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat ze eerder asiel aanvroeg in Polen. Betrokkene verklaarde verder dat ze op 22.10.2012 van Tsjetsjenië per bus naar Moskou reisde waar ze op 23.10.2012 zou zijn aangekomen. Op 23.10.2012 zou ze vanuit Moskou de trein genomen hebben naar Brest (Wit-Rusland) waar ze op 24.10.2012 aankwam. Vervolgens zou ze op 25.10.2012 vanuit Brest de trein naar Terespol in Polen genomen hebben waar ze nog dezelfde dag zou zijn aangekomen en asiel aanvroeg. Betrokkene verklaarde dat ze in het opvangcentrum van Linin verbleef. Op 06.11.2012 zou betrokkene vervolgens Polen per taxi verlaten hebben naar België waar ze op 08.11.2012 zou zijn toegekomen en één dag later op 09.11.2012 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten. Betrokkene verklaarde eveneens dat de uitkomst van haar asielaanvraag haar onbekend is.

Rekening houdende met de verklaringen van betrokkene dat ze in Polen asiel aanvroeg, werd op 26.11.2012 voor betrokkene en haar drie minderjarige kinderen S.Z., S.Y. en S.K. een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 28.11.2012 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene en haar drie minderjarige kinderen wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.C van de Dublin-II-Verordening. Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te

nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Polen zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat het in Polen gevaarlijk is voor hen en dat de directeur van het opvangcentrum hen gewaarschuwd zou hebben dat mensen daar teruggestuurd worden naar Rusland (DVZ, vraag 40). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokken van deze verklaringen niet het minste begin van bewijs aanbrengt. Het is bovendien niet omdat de directeur van het opvangcentrum hen waarschuwt dat er mensen van daar worden teruggestuurd naar Rusland, dat dit ook effectief het geval zou zijn voor betrokkene. Het indienen van een asielverzoek impliceert echter niet automatisch dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel of het statuut van vluchteling. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingmaatregel naar het land waarvan men het staatsburgerschap bezit of naar het land waar men zijn gewoonlijk verblijf heeft, , betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Polen er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa (DVZ, vraag 36 & 37) verklaarde betrokkene dat zij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 36 & 37). Daarbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 09.11.2012 asiel aanvraag samen met S.B., die ze omschrijft als haar schoonbroer en met S.S. en S.L. van wie ze verklaarde dat het haar schoonouders zijn. Met betrekking tot deze personen die volgens betrokkenes verklaringen haar schoonfamilie zijn, dient te worden opgemerkt dat er voor elk van hen sinds 28.11.2012 eveneens een terugnameakkoord is met Polen op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II- Verordening. Rekening houdende met de bovenstaande informatie en, is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening dan ook niet aan de orde.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 19.11.2012 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit is omdat de

wetgeving in België goed is (DVZ, vraag 38). Met betrekking tot deze verklaring dient echter te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaring niet aannemelijk maakt en al evenmin aan toont dat de wetgeving in de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Polen, slecht zou zijn. Het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen, zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 19.11.2012 dat ze veel pijn aan haar armen heeft en dat ze hier een aandoening aan heeft sinds haar geboorte (DVZ, vraag 39). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze pijn aan haar armen waarvan ze verklaarde dat ze deze aandoening reeds van bij haar geboorte heeft, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn voor haar de aandoening aan haar armen waaraan ze sinds haar geboorte zou lijden, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn derhalve geen gegronde redenen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene of één van haar kinderen in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen of dat zij of één van haar kinderen zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.C van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient zij zich met haar drie minderjarige kinderen aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.

Een terugkeer naar Polen kan indien gewenst door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden."

2. Over de rechtspleging

2.1. De eerste twee bestreden beslissingen vormen het voorwerp van afzonderlijke doch identieke verzoekschriften. In het belang van de goede rechtsbedeling is het aangewezen deze twee beroepen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten (RvS 25 april 1996, nr. 59.260; RvS 16 november 2005, nr. 151.356).

2.2. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad na te gaan of de verzoekers over de rechtens vereiste hoedanigheid beschikken bij het indienen van hun beroep.

Artikel 59/56, lid 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de beroepen bedoeld in artikel 39/2 voor Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang". Dit belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn.

Het belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat verzoeker zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en verzoeker zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beiden.

In casu betreft het voorwerp van de voorliggende beroepen de vier beslissingen van de gemachtigde van de staatsecretaris van 12 december 2012 houdende de weigering tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Betreffende beslissingen hebben enkel betrekking op diegene wiens verblijf wordt geweigerd en ten aanzien van wie een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen.

Verzoekers maken respectievelijk het voorwerp uit van de bestreden beslissingen vermeld in punten 1.6 en 1.7.

De derde en vierde bestreden beslissingen hebben betrekking op respectievelijk verzoekers' zoon en schoondochter aan wie het verblijf wordt geweigerd en ten aanzien van wie een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen.

Het gegeven dat verzoekers samen met de zoon en schoondochter een kerngezin vormen, rechtvaardigt geen persoonlijk en rechtstreeks belang in hoofde van verzoekers bij het beroep tegen de derde en vierde bestreden beslissingen in de zin van artikel 39/56 van de vreemdelingenwet.

Voorts stelt de Raad vast dat de zoon en schoondochter meerderjarig zijn, en dus over de vereiste handelingsbekwaamheid beschikken om in eigen naam een beroep aan te tekenen tegen de derde en vierde bestreden beslissingen die in hun hoofde werd genomen.

Gelet op het ontbreken van een persoonlijk en rechtstreeks belang hebben de verzoekers niet de vereiste hoedanigheid om de derde en vierde beslissingen aan te vechten (cfr. RvS 19 augustus 2005, nr. 148 268). Het beroep is in die mate dan ook onontvankelijk.

De Raad zal derhalve het beroep enkel behandelen in zoverre het gericht is tegen eerste twee bestreden beslissingen, zoals weergegeven in punten 1.6 en 1.7.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren in een eerste en enig middel de schending aan van het voorzichtigheidsbeginsel, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van artikel 3.2. van de Dublin II-verordening. Voorts werpen verzoekers machtsoverschrijding op.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoekende partijen uiteengezette medische problemen, waaruit duidelijk blijkt dat verzoekende partij geen adequate medische behandeling had ontvangen in Polen en er pertinente nood toe was.

Doordat artikel 3 EVRM een absolute bescherming toekent Doordat DVZ zich beperkt tot stijlformules Terwijl DVZ niet de medische redenen onderzocht die verzoekende partij reeds mocht toelichten bij de asielaanvraag.

De absolute bescherming van artikel 3 EVRM geldt eveneens in het geval een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vw, onontvankelijk wordt verklaard om een reden die vreemd is aan de beoordeling van de medische elementen die door de verzoekster ingeroepen werden, zoals het niet kunnen voorleggen van een bewijs van identiteit.

Echter is de absolute bescherming van artikel 3 en het verbod op onmenselijke behandeling eveneens van toepassing indien in het kader van een asielaanvraag de asielaanvrager reeds de medische elementen kenbaar had gemaakt.

De medische elementen welke aangehaald werden tijdens de asielprocedure moeten onderzocht worden voor uitwijzing (naar Dublinland), ook als er geen 9ter werd ingediend, (zie in dit opzicht onder andere RvV 74.396 van 31 januari 2012)

DVZ moet rekening houden met alle medische info die er gegeven wordt, vooraleer ze beslissing inzake asiel (DUBLIN) nemen; ook met de medische informatie die enkel ter kennis gegeven werd tijdens een

mondeling gesprek met DVZ en ook al kan de asielaanvrager geen medisch dossier voorleggen aan de DVZ. (zie in gelijkaardige zin RvV 78280 dd. 29 maart 2012).

Minstens moet DVZ de nodige voorzorgsmaatregelen nemen en bij de overnemende instantie in concreto nagaan welke de medische zorgen zijn welke deze persoon reeds heeft mogen genieten, hoe hierop gereageerd werd en of deze persoon toegang zal hebben tot de medische zorgen.

Uit de motivatie van de bestreden beslissing blijkt dat DVZ zich beperkt tot een theoretische benadering: Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 19.11.2012 dat ze suikerziekte heeft (DVZ, vraag 39). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze aangehaalde aandoening, met name suikerziekte, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn voor haar suikerziekte, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn derhalve geen gegronde redenen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen of dat zij zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat DVZ heeft nagelaten in concreto te beoordelen hoe verzoekende partij medisch kon geholpen worden in Polen.

DVZ heeft zich beperkt tot het verwijzen naar algemene toegankelijkheid van de sociale zekerheid in Polen, zonder ten gronde nazicht te doen of de toegang tot medische zorgen te verzekeren.

In die zin oordeelde de RvV reeds dat het niet volstaat om te verwijzen naar het systeem van sociale zekerheid (zoals in casu gebeurde) in het Dublinland, er moet eveneens aangetoond worden dat het individu er toegang tot heeft. Zie in die zin RvV 48.809 dd. 30.10.2010, RvV 59880 dd. 18 april 2011; RvV 60272 dd. 26 april 2011).

Aangezien een hangende 9ter de uitvoerbaarheid van een BGV (26quater - Dublin) niet schorst indien deze is ingediend nadat het BGV werd uitgevaardigd, is de schorsing verantwoord.

DVZ gaat echter zelf ver in de weigering de medische toegankelijkheid te onderzoeken. Indien men de medische clausules naleest in de 4 bestreden beslissingen ziet men dat deze loutere stijlformules zijn waar louter de ziekte-term werd aangepast:

- Bij K. gaat het over pijn in de armen — overige bepalingen zijn identiek
- B. verklaarde gezond te zijn maar toch is de basisclausule aanwezig
- S. heeft dan weer rugklachten maar de clausule werd opnieuw opgenomen.

Dat het duidelijk is dat DVZ manifest de motiveringsverplichting heeft geschonden zoals hernomen in artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht en artikel 62 VW. Dat het loutere stijlformules betreft zonder de zaak ten gronde te onderzoeken.

Een algemene motivering met stijlformules die niet ingaat op de specifieke situatie van de betrokken beslissing of de betrokken motieven, is een manifeste schending van de motiveringsverplichting.

Niettegenstaande Uw Raad in de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidstoezicht niet vermag zijn beoordeling van de feiten te treden of zich in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid is uw Raad wel bevoegd na te gaan of de administratieve overheid de haar terzake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De overwegingen van de bestreden beslissingen op medisch vlak beperken zich, wat de toegang tot de sociale zekerheid of de ernst van het ziektebeeld betreft, tot loutere stijlformules dat de medische zorg in Polen, het verantwoordelijke land kan instaan hiervoor.

Dat dit echter in strijd is met de algemene gegeven van het dossier zoals door verzoeksters uiteengezet aan DVZ en hetgeen ook blijkt uit de gevoegde rapporten. Dat verzoekende partij geen toegang heeft tot adequate medische zorgen in Polen (zie 9ter)

Dat door het terugzenden van verzoeksters naar Polen zij de medische zorgen worden ontnomen en aldus aan een onmenselijke behandeling worden blootgesteld.

Dat België in het licht van artikel 3.2 DUBLIN II gerechtigd is om de behandeling van het dossier naar zich toe te trekken. Dat België dit kan doen onder andere op basis van bovengenoemde medische motieven en een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Ook dit middel is derhalve ernstig voldoende om de schorsing uit te spreken bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Verzoeksters zullen de procedure ten gronde indienen en de middelen ten gronde desgevallend bijkomend uitwerken nadat prima facie de gegrondheid in huidige procedure is gebleken."

4.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van "het voorzichtigheidsbeginsel". Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

4.3. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissingen niet naar behoren gemotiveerd zijn (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad merkt op dat de verzoekers de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.4. Verzoekers betogen dat de gemachtigde met alle medische info die gegeven wordt rekening moet houden, inclusief medische informatie die enkel ter kennis wordt gegeven tijdens een mondeling gesprek. Verzoekers voeren aan dat er medische elementen werden aangehaald tijdens de asielprocedure maar dat de gemachtigde heeft nagelaten *in concreto* te beoordelen hoe de verzoekers medisch geholpen kunnen worden bij terugname door Polen.

4.5. Uit de administratief dossiers blijkt dat verzoekers naar aanleiding van hun gehoor op 19 november 2012 in het kader van de Dublin II-verordening verklaarde te lijden aan respectievelijk suikerziekte en rugklachten.

Uit de administratief dossiers blijkt niet dat verzoekers tijdens het gehoor andere aandoeningen vermeldden, noch medische stukken aanbrachten ter staving van hun verklaringen noch enige bezorgdheid uitten omtrent medische zorgen in Polen. Uit het administratief dossier blijkt ook niet dat verzoekers tussen het gehoor op 19 november 2012 en de datum van de bestreden beslissing met name 12 december 2012, enige bijkomende elementen of stavingstukken in die zin voorlegden.

Op de datum van de bestreden beslissingen had de gemachtigde aldus enkel kennis over verzoekers' verklaringen dat ze leden aan suikerziekte en rugproblemen.

4.6. Verzoekers menen dat in de bestreden beslissingen m.b.t. de medische elementen stijlformules worden gehanteerd waar louter de ziekte-term wordt aangepast.

4.7. De Raad stelt vast dat de gemachtigde ten aanzien van eerste verzoeksters gezondheidstoestand het volgende oordeelde:

"Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 19.11.2012 dat ze suikerziekte heeft (DVZ, vraag 39). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staakt. Met betrekking tot

deze aangehaalde aandoening, met name suikerziekte, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn voor haar suikerziekte, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn derhalve geen gegronde redenen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen of dat zij zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Ten aanzien van de aangebrachte medische elementen m.b.t. de tweede verzoeker oordeelde de gemachtigde:

"Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.11.2012 dat hij rugproblemen heeft (DVZ, vraag 39). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze rugproblemen, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn voor zijn rugproblemen, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Uit deze beoordelingen blijkt duidelijk dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door verzoekers aangebrachte individuele medische elementen, o.m. hun beperkte verklaringen omtrent suikerziekte en rugproblemen, en daaromtrent ook op individuele wijze heeft gemotiveerd.

4.6. Verzoekers betogen dat de gemachtigde de nodige voorzorgsmaatregelen had moeten nemen en bij de overnemende instantie had moeten contacteren omtrent eventuele medische zorgen. De Raad merkt op dat indien verzoekers enige bezorgdheid hadden of hebben omtrent medische zorgen in Polen, het derhalve aan verzoekers toekomt om zorgvuldig, waakzaam en voorzichtig te zijn en de gemachtigde in te lichten over deze mogelijke bezorgdheden aan de hand van concrete elementen en dit in het kader van een wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (cfr. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het gehoor in het kader Dublin II-verordening biedt verzoekers immers de kans om deze bezorgdheden te uiten en eventueel op een later tijdstip te staven met bewijsstukken.

Waar verzoekers de gemachtigde aldus nalatigheid verwijten inzake de *in concreto* beoordeling van hoe verzoekers medisch kunnen worden geholpen in Polen, herhaalt de Raad dat verzoekers zich tijdens het gehoor hebben beperkt tot de loutere verklaringen dat ze, respectievelijk, lijden aan suikerziekte en lijden aan rugproblemen en geen van allen een bezorgdheid hebben geuit omtrent medische zorgen in Polen. Ook na het gehoor hebben verzoekers geen bewijsstukken voorgelegd omtrent hun medische toestand en nood aan behandeling noch concrete bezorgdheden geuit omtrent medische zorgen in Polen.

4.7. Verzoekers betogen dat de gemachtigde zich beperkt tot het verwijzen naar *"algemene toegankelijkheid van de sociale zekerheid in Polen, zonder ten gronde nazicht te doen of de toegang tot medische zorgen te verzekeren"*.

De Raad merkt op dat dit deel van het middel in feite faalt aangezien in de bestreden motiveringen nergens melding wordt gemaakt van de *"sociale zekerheid"* in Polen. Aldus is niet duidelijk welk aspect van de beslissingen verzoekers in wezen bestrijden.

4.8. Verzoekers betogen verder dat de bestreden beslissingen in strijd zijn “met de algemene gegeven van het dossier zoals door verzoeksters uiteengezet aan DVZ en hetgeen ook blijkt uit de gevoegde rapporten. Dat verzoekende partij geen toegang heeft tot adequate medische zorgen in Polen (zie 9ter)”.

Vooreerst wenst de Raad te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Ten dezen wijst de Raad er op dat eerste verzoekster pas op 21 december 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Dit dateert van na de bestreden beslissingen van 12 december 2012 zodat de gemachtigde er dan ook geen rekening mee kon houden op het moment van het nemen van de beslissingen, noch kon motiveren omtrent stukken die niet eerder werden voorgelegd.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekers niet ingaan op de concrete motieven van de bestreden beslissingen noch er in slagen deze motieven *in concreto* te weerleggen.

4.9. Verzoekers verwijzen herhaaldelijk naar rechtspraak van de Raad, evenwel dient te worden gewezen op het gegeven dat elke zaak individueel beoordeeld dient te worden. Arresten hebben in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde. Daarenboven slagen verzoekers er niet in, zoals verwerende partij terecht opmerkt, om aan te tonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hen geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaken, zodat *in casu* dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken.

4.10. Derhalve dient de Raad te besluiten dat verzoekers met hun algemeen betoog niet aannemelijk maken dat de gemachtigde op een onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze omtrent verzoekers' gezondheidstoestand heeft geoordeeld dat er derhalve “geen gegronde redenen” in het administratief dossier van betrokkene aanwezig zijn waaruit blijkt dat verzoekers in de onmogelijkheid zouden verkeren om te reizen of dat zij zouden lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zouden lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, *in casu* Polen.

Het gegeven dat voor de beide verzoekers een zelfde conclusie in gelijkaardige bewoordingen wordt genomen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat voor elk van de verzoekers op individuele wijze de voorgelegde medische elementen werden onderzocht en beoordeeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.11. Artikel 3.2 van de Dublin II-Verordening (“de soevereiniteitsclausule”) bepaalt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds “kan” behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat een individuele asielzoeker niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt een lidstaat de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de inhoudelijke beoordeling van een asielverzoek.

Uit de bewoordingen van artikel 3.2 van de Dublin-Verordening kan aldus op zich geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielaanvraag te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere Lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek.

Verzoekers betogen evenwel dat België de behandeling van de asielaanvragen op zich dient te nemen op basis van bovengenoemde medische motieven.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat aan verzoekers de vraag werd gesteld of ze redenen hadden om een verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat te rechtvaardigen, waarop verzoekers enkel respectievelijk antwoordden “de directeur van het OC in Polen heeft ons gezegd dat we daar onveilig waren omdat we daar verraden zouden worden aan Rusland” en “er werd mij gezegd dat het in Polen gevaarlijk is voor mij, omdat ik vervolgd zal worden. Ik zal daar gewond geraken”. Verzoekers brachten evenwel geen elementen of bezorgdheden aan die specifiek verband houden met hun gezondheidstoestand.

De Raad benadrukt dat aldus, *in casu*, artikel 3.2. van de Dublin-Verordening in hoofde van de verwerende partij geen verplichting met zich meebrengt om af te wijken van de bevoegdheidsregels die

zijn vervat in de Dublin-Verordening en dat zij uitvoerig heeft uiteengezet waarom zij van oordeel was dat er geen reden bestaat om af te wijken van deze regels. Derhalve wordt *in fine* van de bestreden beslissingen gesteld dat *“Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003.”*

De verzoekers maken niet duidelijk op welke wijze artikel 3.2. van de Dublin II-Verordening werd geschonden nu uit de administratief dossiers niet blijkt dat verzoekers medische motieven aanhaalden om een eventueel verzet tegen de overdracht naar Polen te rechtvaardigen.

4.12. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De Raad stelt vast dat de beschouwingen die verzoekers naar voor brengen, niet verduidelijken op welke wijze de gemachtigde zijn bevoegdheid in de vreemdelingenwet zou hebben overschreden, noch aantonen dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

4.13. Tenslotte voeren verzoekers aan dat door het terugzenden naar Polen hen de nodige medische zorgen worden ontnomen en dat ze aan een onmenselijke behandeling worden blootgesteld in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Hof heeft tot nu toe nog maar in één enkele zaak, meer bepaald in D. v. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) geoordeeld dat deze ‘zeer uitzonderlijke omstandigheden’ aanwezig waren. In deze zaak oordeelde het Hof dat wegens de combinatie van een aantal factoren, zowel persoonlijke factoren als factoren m.b.t. de medische en sociale omstandigheden in het land van terugkeer, er in dit geval sprake was van *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”*. Concreet betrof het (1) het terminale en kritieke stadium van een ongeneeslijke ziekte, (2) het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van de ziekte in het land van terugkeer en (3) het gebrek aan sociale opvang, m.n. de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting en sociale ondersteuning kunnen verstrekken.

In casu, waar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM verbonden is met de medische situatie van verzoekers, wijst de Raad er op dat een eenvoudige vrees voor een schending van het

leven of de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het is aan de verzoekers om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat ze bij terugkeer naar hun land van herkomst zullen worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

Verzoekers verwijzen ter staving van hun betoog naar de aanvraag om verblijfsmachtiging in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 21 december 2012, het bijgevoegd standaard medisch getuigschrift en de bijgevoegde stukkenbundel, die zich allen bevinden in het administratief dossier. Bij deze aanvraag werden medische elementen aangehaald in hoofde van eerste verzoekster.

De Raad wijst erop dat het loutere feit dat een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen werd ingediend op zich niet toelaat te besluiten dat er ook een gezondheidsproblematiek aanwezig is die ingevolge de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou worden beïnvloed dat kan worden besloten tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

In de bijgevoegde stukkenbundel bevindt zich een deel van het rapport “*Safety of Chechen asylum seekers in Poland*” van Pax Christi (september 2010). De Raad stelt evenwel vast dat dit deel van het rapport geenszins betrekking heeft op de toegang van asielzoekers tot medische zorgen. Voorts bevindt zich in de stukkenbundel een artikel van MO getiteld “*Pingpong met asielzoekers*” dat echter dateert van 30 januari 2008. Tenslotte bevindt zich in de stukkenbundel een gedeelte van het document “*Access to healthcare and living conditions of asylum seekers and undocumented migrants in Cyprus, Malta, Poland and Romania*” van het Human Network (maart 2011). Lezing daarvan leert de Raad dat het overgrote deel van de asielzoekers, in tegenstelling tot niet-gedocumenteerde vreemdelingen, toegang heeft tot medische zorgen, hetzij via het opvangcentrum hetzij via openbare gezondheidsdiensten, die grotendeels gratis lijken te zijn. Uit dit document kan de Raad alleszins niet opmaken dat er zich structurele problemen voordoen m.b.t. de toegang van asielzoekers tot medische zorgen in Polen.

Verzoekers moeten enig concreet verband met hun individuele en persoonlijke situatie aantonen, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoekers geen enkel concreet element aanbrengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in hoofde van verzoekers een schending van artikel 3 van het EVRM is omwille van de specifieke medische toestand van verzoekster en overige verzoekers. Integendeel verzoekers beperkten zich tot een algemeen betoog.

De Raad wijst erop dat EHRM oordeelt dat wanneer medische behandeling en sociale/familiale opvang beschikbaar is in het land van terugkeer, zelfs indien het van mindere kwaliteit is dan in de Verdragssluitende Staat (EHRM 29 juni 2004, nr. 7702/04, Salkic e.a. v. Zweden; EHRM, 27 september 2005, nr. 17416/05, Hukic v. Zweden en EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing) en zelfs indien het aanzienlijk veel geld kost (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden en EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland), er geen sprake is van de “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” die toelaten om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen. Het feit dat deze medische behandeling minder gemakkelijk te verkrijgen is dan in een Verdragssluitende Staat, is geen beslissend element in het licht van artikel 3 EVRM (EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60, EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51).

Aldus besluit de Raad dat waar verzoekers verwijzen naar een algemene toestand zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie, verzoekers niet aantonen dat ze bij terugkeer zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM, inclusief de hoge drempel waar aan moet worden voldaan. Het is immers aan de verzoekers om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar Polen zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b)) en hun specifieke beweringen te staven door andere bewijselementen dan bronnen die een algemene situatie beschrijven (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, par. 131), *quod non in casu*. Verzoekers laten na in hun verzoekschriften aan te geven of te concretiseren welke, in hun geval, de zeer uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zouden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissingen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in deze stand van zaken derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is, in zoverre het ontvankelijk is, niet gegrond.

5. Korte debatten

De beroepen tot nietigverklaring in zoverre deze gericht zijn tegen de derde en vierde bestreden beslissingen zijn onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste en tweede bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vorderingen tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vorderingen tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES